

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Nebesařové a soudců JUDr. Jitky Kitličkové a JUDr. Petra Vaňouse v právní věci žalobce: **Dorota A., podnikající pod označením PHU – Dorota A., xxx**, Polská republika, zast. Mgr. Evou Hila, advokátkou, Hlavní tř. 87/2, 737 01 Český Těšín, proti žalovanému: **TRANSCONSULT INTERNATIONAL s.r.o.**, IČ: 25759957, Chodovská 228/3, Praha 4, zast. Mgr. Janem Škeříkem, advokátem, Táborská 619, Praha 4, o zaplacení 2.100,- EUR s přísl., k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 č.j. 20 C 16/2012-83 ze dne 17.6. 2013

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku II. ve věci samé **potvrzuje**, pouze v části týkající se příslušenství se **mění** jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci roční úrok z prodlení ve výši 7,75 % z částky 1.790,-EUR od 8.1.2011 do 29.3.2011 a z částky 1.920,-EUR od 26.1.2011 do 29.3.2011, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. o nákladech řízení **potvrzuje**.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady odvolacího řízení v částce 8.324,80 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Jana Škeříka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalovaném zaplacení částky 2.100,- EUR se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 1.920,-EUR od 8.1.2011 do zaplacení, z částky 1.920,-EUR od 26.1.2011 do 29.3.2011 a z částky 180,- EUR od 30.3.2011 do zaplacení. Žalobu odůvodnil tím, že mezi účastníky byly uzavřeny následující smlouvy o přepravě : 1/ č. 10053192 ze dne 25.10.2010, dle které žalobce jako přepravce přepravil pro žalovaného jako objednatele zboží, následně za přepravu vyúčtoval fakturou č.1505/TR/2010 odměnu ve výši 1.920,-EUR a 2/ č. 10053401 ze dne 10.11.2010, dle které žalobce přepravil pro žalovaného zboží, následně za přepravu vyúčtoval fakturou č. 1583/TR/2010 odměnu ve výši 1.920,-EUR. Žalovaný na uvedené faktury uhradil pouze částku 1.740 EUR, která byla připsána jako částečná platba na fakturu č. 1583/TR/2010. Zbývající částka 2.100,-EUR nebyla uhrazena.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce se smlouvou o přepravě č. 11050237 ze dne 24.1.2011 zavázal provést přepravu tiskovin z Prahy do Osla, a to v období od 24.1.2011 do 27.1.2011 nejpozději do 10,00 hod. Cena za přepravu byla sjednána částkou 1.970,-EUR. Ve smlouvě si strany dále sjednaly, že veškeré sankce a vícenáklady způsobené jednáním žalobce mu budou přeúčtovány v plné výši. V rozporu se smlouvou žalobce provedl vykládku zboží až dne 31.1.2011, čímž žalovanému způsobil škodu ve výši 2.100,-EUR, kterou žalovaný musel uhradit svému klientovi z titulu náhrady škody za pozdní dodání zboží. O tom byl žalobce informován nejprve faxem ze dne 31.1.2011 a následně, po vyčíslení škody koncovým zákazníkem, dne 15.3.2011. Dne 25.3.2011 provedl žalovaný jednostranný zápočet vzájemných pohledávek, a to s účinností ke dni splatnosti fa č. 111004470, tedy k 29.3.2011. Uvedeným zápočtem tak žalovaný svoji pohledávku za žalobcem z titulu náhrady škody ve výši 2.100,-EUR započtl proti svým závazkům vůči žalobci z titulu provedených přeprav zboží dle Smlouvy o přepravě č. 10053192 a č. 10053401. Po takto provedeném zápočtu byla žalobci uhrazena částka 1.740,-EUR.

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně ve výroku I. uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 130,-EUR s ročním úrokem z prodlení ve výši 7,75 % z této částky od 8.1.2011 do zaplacení. Žalobu „v rozsahu částky 1.970,-EUR s příslušenstvím“ zamítnul / výrok II. / a ve výroku III. uložil žalobci zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 22.300,-Kč k rukám právního zástupce Mgr. Jana Škeříka.

Soud I. stupně dospěl k závěru, že se v daném případě jedná o věc s mezinárodním prvkem, neboť žalobce je právnickou osobou založenou a registrovanou v Polské republice. Pravomoc českých soudů věc projednat a rozhodnout je dána podle čl. 31 odst. 1 písm.a/ Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), vyhl.č. 11/1975 Sb., neboť žalovaný má sídlo na území ČR. Úmluva CMR má aplikační přednost před Nařízením Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22.12.2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – tzv. Brusel I (viz čl. 71 Brusel I a rozhodnutí ESD C-148/03). Věc soud I. stupně posoudil dle českého práva (čl. 5 odst. 3 Nařízení č. 592/2008 – Řím I“) s odůvodněním, že věc je nejúžeji spjatá s Českou republikou, neboť zde má své sídlo žalovaný jako objednatel přepravy, je zde sídlo rozhodného soudu určeného dle čl. 31 odst.1 Úmluvy CMR a nachází se zde i místo nakládky přepravovaného zboží.

Soud prvního stupně vyšel ze skutkových zjištění, že mezi účastníky byly uzavřeny shora v žalobě specifikované Smlouvy o přepravě č. 10053192 a č. 10053401, přičemž provedená přeprava byla žalobcem vyúčtována fakturou č. 15058/TR/2010 na částku 1.920,-Kč a fakturou č. 1583/TR/2010 na částku 1.920,-Kč / nesporné skutečnosti/. Mezi účastníky byla dále uzavřena Smlouva o přepravě č. 10050237, kterou byla sjednána přeprava, kdy nakládku měla být žalobcem provedena na adrese Svoboda Press, Sazečská 8/560, Praha 10 dne 24.1.2011 do 16:00 hod. a vykládka v Oslo, Norsko dne 27.1.2011, nejpozději do 10:00 hod. Ve smlouvě byla zdůrazněna závaznost stanoveného termínu dodání s tím, že objednatel přepravy je oprávněn veškeré vícenáklady a sankce přeúčtovat v plné výši. Přeprava byla žalobcem provedena až dne 31.1.2011 / Mezinárodní nákladní list CMR001622/. Soud prvního stupně dále v rámci dokazování zjistil, že žalovaný dne 31.1.2011 v 13:59 hod. odeslal žalobci e-mail, ve kterém jej upozornil na opožděně provedenou dopravu a zároveň na vzniklou škodu, kterou vůči němu uplatnil v plném rozsahu, vč. vícenákladů. E-mailem ze dne 15.3.2011 žalovaný vyrozuměl žalobce, že za pozdě provedenou přepravu do Norska, provedenou dle Smlouvy č.11050237, žalovaný musel hradit škodu ve výši 2.100,-EUR. Zároveň byl žalobce dne 15.3.2011 vyrozuměn o tom, že žalovaný bude provádět vzájemný zápočet. Žalovaný dne 28.2.2011 vystavil žalobci fakturu č. 111004470 znějící na 2.100,-EUR, s vyznačeným datem splatnosti do 29.3.2011. Dne 25.3.2011 pak žalovaný provedl písemným oznámením jednostranný zápočet své pohledávky ve výši 2.100,-EUR proti pohledávce žalobce ve výši 1.920,-EUR dle fa č. 1505/TR/2010, v celém rozsahu a proti pohledávce žalobce ve výši 1.920,-EUR dle fa č. 1583/TR/2010, v rozsahu částky 180,-EUR. Po takto provedeném zápočtu žalobce dne 29.3.2011 uhradil ve prospěch žalobce částku 1.740,-EUR. Soud I. stupně dále ke vzniku tvrzené škody zjistil, že emailovým přípisem spol. ARTKO ze dne 8.2.2011, norský klient společnosti Svoboda Press s.r.o. oznámil, že v důsledku opožděně provedené přepravy vůči němu bude uplatňovat určité finanční nároky, zahrnující i následnou dopravu. Z faktury č. 6000042526 bylo zjištěno, že spol. NorLines AS dne 9.2.2011 vyúčtovala společnosti ARTKO AS za expresní dopravu do Alesundu částku 7.606,25 NOK – tzn. 986,16 EUR. Z faktury č. 40020 ze dne 16.2.2011 bylo zjištěno, že spol. MindShare Norway AS vyúčtovala společnosti ARTKO AS pokutu za pozdní dodávku zboží ve výši 6.250,-NOK – tzn. 792,75 EUR. Z faktury ze dne 17.3.2011 znějící na částku 2.100,-EURO bylo zjištěno, že společnost ARTKO AS vyúčtovala společnosti Svoboda Press s.r.o. částku ve výši 2.100,-EUR za opožděnou dodávku zboží- Z faktury č. 610954 bylo zjištěno, že spol. Svoboda Press s.r.o. žalovanému vyúčtovala částku 50.883,-Kč + DPH ve výši 10.176,60 Kč, tedy celkem 61.059,60 Kč za „vícenáklady spojené s pozdní dodávkou“. Výpisem z účtu žalovaného bylo zjištěno, že uvedená částka byla společnosti Svoboda Press s.r.o. žalovaným uhrazena dne 14.9.2011. Z písemného prohlášení Jorana B. soud I. stupně zjistil, že mezi spol. Svoboda Press s.r.o. a Artko AS je zavedená obchodní praxe, dle které spol. Artko AS požadovala za opožděnou dodávku smluvní pokutu ve výši 2.100,-EUR, představující smluvní pokutu ve výši 500,-EUR za každý den prodlení a 100,-EUR jako obecný úrok z prodlení.

Z hlediska právního posouzení věci soud I. stupně ve vztahu ke vzniku škody poukázal na čl. 19, čl. 23 odst.5, 6 Úmluvy CMR a ve vztahu k provedenému zápočtu na ust. § 358 a násl. obč.zák. Po provedených skutkových zjištěních a následném právním zhodnocení věci soud I. stupně dospěl k závěru, že žaloba je podána důvodně pouze z části. Z předm. dvou smluv vznikla žalobci pohledávka vůči žalovanému v celkové výši 3.840,-EUR a žalovanému vznikla pohledávka proti žalobci ve výši 1.970,-EUR. V této souvislosti soud I. stupně

poukázal na skutečnost, že dle čl. 23 odst.5 CMR je dopravce – žalobce povinen v případě překročení dodací lhůty k náhradě vzniklé škody jen do výše dovozného. V daném případě dospěl soud k závěru, že došlo ke vzniku škody způsobené v důsledku opožděně provedené přepravy zboží, když bylo prokázáno, že žalovaný v důsledku této skutečnosti uhradil ve prospěch spol. Svoboda Press s.r.o. náhradu vzniklé škody ve výši 61.059,60 Kč vč. DPH. Dále bylo prokázáno, že spol. Svoboda Press s.r.o. uhradila ve prospěch svého norského partnera vzniklou škodu – smluvní pokutu ve výši 2.100,-EUR, a dále že spol. ARTKO AS uhradila ve prospěch svých norských partnerů náklady na zajištění následné expresní přepravy, resp. pokutu v souhrnné výši 1.778,91 EUR. Zároveň bylo zjištěno, že v daném případě nebyly splněny podmínky čl. 23 odst. 6 CMR. Z uvedeného důvodu proto soud I. stupně v rozsahu tzv. dovozného ze smlouvy č. 11050237, tedy v rozsahu částky 1.970,-EUR žalovaným provedený zápočet uznal a v tomto rozsahu shledal žalobní nárok žalobce za nedůvodný. Z původní pohledávky žalobce ve výši 3.840,-EUR bylo žalovaným uhrazeno 1.740,-EUR a po důvodně uplatněném zápočtu ve výši 1.970,-EUR tak žalobci náleží proti žalovanému pohledávka ve výši 130,-EUR. V této výši proto soud I. stupně žalobě vyhověl a rozhodnutí o příslušenství pohledávky odůvodnil ust. § 517/2 obč.zák. Na závěr soud I. stupně zdůraznil, že žalovaný měl výrazně ztíženou možnost prokázání jednotlivých důkazů o vzniku škody, jakož i o jednotlivých úkonech provedených ve vztahu k jeho klientům, resp. k zahraničním partnerům těchto klientů, když žalobce – ačkoliv byl ze strany žalovaného vyrozuměn o vzniku škody, jakož i o provedeném zápočtu – žádným způsobem tyto skutečnosti nezpochybňoval a následně, bez jakékoliv výzvy k plnění a zároveň bez jakéhokoli rozporování postupu žalovaného, uplatnil svůj nárok u soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení soud I. stupně odůvodnil ust. 142/2 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku soudu I. stupně se včas do výroků II. a III. odvolal žalobce, a to z důvodu nesprávných skutkových zjištění a z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Žalobce namítl, že v řízení nebylo prokázáno, že by společnost Svoboda Press s.r.o. uhradila ve prospěch svého smluvního partnera, společnosti Artko AS částku 2.100,-EUR. Nebylo rovněž prokázáno, že by společnost Artko AS uhradila ve prospěch svých smluvních partnerů, společnosti Nor Lines AS částku 7.606,25 NOK a společnosti MindShare Norway AS částku 6.250,-NOK. Nebylo-li doloženo, že smluvní partneři si částky dle vystavených faktur uhradili, není možné ani uzavřít, že by těmto společnostem škoda vznikla, a zda tedy úhrada žalovaného společnosti Svoboda Press s.r.o. důvodná. Pokud by i uvedené částky byly smluvními partnery uhrazeny, žalobce má za to, že je na místě se pozastavit nad výší jednotlivých částek a jejich povahou, což v odvolání podrobně rozebral. Žalobce dále uvedl, že v neposlední řadě bylo sice v řízení doloženo, že žalovaný uhradil společnosti Svoboda Press s.r.o. částku 61.059,60 Kč, nebylo však prokázáno, na základě jakého právního titulu k tomu došlo, zda tedy žalovaný plnil na základě smlouvy či jiné právní skutečnosti a zda tedy toto plnění bylo důvodné. Žalobce má tedy důvodné pochybnosti o závěru soudu I. stupně o tom, že žalovaný dostatečným způsobem prokázal veškeré – pro posouzení soudu – podstatné skutečnosti o vzniku škody. Nebude-li totiž dle názoru žalobce doložen řetězec úhrad ze společnosti Svoboda Press s.r.o. na Artko AS, ze strany Artko AS na MindShare Norway AS a Nor Lines AS a ze strany těchto společností nebude prokázána skutečnost, že částky skutečně vynaložily, nelze vyloučit závěr, že se mohlo jednat o bezdůvodné obohacení na straně subjektu, který vyzval k úhradě, aniž by sám provedl platbu či poskytl službu. Pochybnosti zůstávají i nad výši tvrzené škody. Žalobce dále zdůraznil, že mu nelze přičítat k tíži, že uplatnil svůj nárok bez výzvy k plnění, neboť důkazní břemeno k tvrzené škodě nese

v řízení žalovaný, přičemž je svobodnou volbou žalobce, zda svoje právo na plnění u soudu uplatní po předchozí výzvě k zaplacení či bez ní. Nesprávné právní posouzení spatřuje žalobce, kromě výše rozvedené otázky vzniku škody, zejména v posouzení oprávněnosti uplatnění nároku na úhradu částky ve výši 7.606,25 NOK jakožto výše škody v případě realizované expresní přepravy společností Nor Lines AS a v otázce oprávněnosti požadovat úhradu smluvní pokuty, která nebyla sjednána písemně ve smyslu ust. § 544/2 obč. zák. Pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že žalovanému vznikla skutečně pohledávka za žalobcem z titulu náhrady škody, měl by zvážit, zda došlo k řádnému jednostrannému započtení pohledávek ze strany žalovaného ve smyslu přísl. ustanovení obč. a obch. zákoníku. Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že jednostranný zápočet měl být ze strany žalovaného učiněn dne 25.3.2011, avšak žalovaným započítávaná pohledávka se stala splatnou až dne 29.3.2011. Žalobce má tedy za to, že takové započtení mělo být shledáno neplatným. Žalobce dále podotkl, že žalovaný započítával vůči žalobci pohledávky z titulu vzniklé škody ze dne 31.1.2011 na jiné pohledávky žalobce z titulu přepravy, které však byly provedeny řádně a včas dne 28.10.2010 a dne 16.11.2010. Je tedy s podivem, proč žalovaný, který od počátku avizoval započtení pohledávek, uhradil v plné výši cenu přepravy, v souvislosti se kterou mu vznikla údajná škoda. Za předpokladu, že by žalovanému skutečně vznikla pohledávka za žalobcem, a že existence takové pohledávky by byla náležitě prokázána, přičemž zápočet žalovaného by byl učiněn řádně, i tak by napadený rozsudek nebyl dle žalobce správný, neboť by žalovaný byl v prodlení s úhradou částky 3.840,-EUR až do 29.3.2011. Žalobci tak soud I. stupně měl přiznat za toto období, tj. od 8.1.2011 do 29.3.2011, úrok z prodlení, když tento byl žalobou požadován, ale nebyl soudem prvního stupně přiznán. Žalobce pak navrhl, aby odvolací soud, nerozhodne-li o zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně, napadený rozsudek změnil, a to tak, že zaváže žalovaného uhradit žalobci částku 1.970,-EUR s příslušenstvím.

Žalovaný ve svém vyjádření k odvolání žalobce navrhl potvrzení výroků II. a III. napadeného rozsudku jako věcně správného s tím, že soud I. stupně zjistil skutkový stav dostačujícím způsobem, všechny soudu předložené důkazy zhodnotil zvlášť i ve vzájemných souvislostech, jak ostatně vyplývá i z rozsáhlého odůvodnění předm. rozsudku, přičemž na věc aplikoval i správnou právní normu. K otázce provedeného jednostranného zápočtu žalovaný uvedl, že považuje za zcela legitimní, že provedl jednostranný zápočet oproti nejstarším pohledávkám žalobce, tedy nejdříve splatným., přičemž zbylou část jistiny doplatil. Námitku započtení navíc žalovaný z opatrnosti uplatnil v řízení znovu i před soudem I. stupně, a to nejprve v písemném vyjádření ze dne 31.1.2013 a následně i při samotném jednání. Žalovaný se ztotožnil se soudem I. stupně, že je třeba spravedlivě přihlédnout ke ztíženým možnostem prokázání jednotlivých tvrzení, a to s ohledem zejména na dobrovolnou nečinnost žalobce bezprostředně po vzniku škody a v dalších měsících, k dlouhému časovému odstupu a také ke skutečnosti, že mezi žalovaným a koncovým klientem norské pobočky globální mediální agentury MindShare Norway AS odebírajícím žalobcem výrazně opožděné přepravované slevové letáky, taktéž velkým obchodním řetězcem, je dlouhá řada navzájem si neznámých podnikatelských subjektů, které na sporu vedeném mezi žalobcem a žalovaným nemají žádného zájmu a nejsou povinny poskytnout žalovanému při získávání důkazních prostředků po tak dlouhé době jakoukoliv součinnost.

Odvolací soud napadený rozsudek přezkoumal podle ust. § 212 o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je důvodné pouze z části.

Odvolací soud se ztotožňuje se skutkovými a právní závěry soudu I. stupně týkající se námitky započtení vznesené v řízení žalovaným ve vztahu k uplatněné náhradě škody do výše přepravného v částce 1.970,-EUR, když plnění a výše odměny ze dvou přepravních smluv, uvedených v žalobě, nebylo v řízení sporným. Odvolací soud má za to, že soud I. stupně učinil pro své rozhodnutí skutková zjištění v potřebném rozsahu, proto na odůvodnění napadeného rozsudku v této části pro stručnost odkazuje. Z provedení dokazování jednoznačně vyplynulo / žalobce ostatně tuto skutečnost ani nezpochybňoval/, že mezi účastníky byla uzavřena namítaná přepravní smlouva s termínem vykládky v Oslu nejpozději do 27.1.2011. Žalobce však termín nedodržel a zboží bylo v rozporu se smlouvou vyloženo až dne 31.1.2011, tedy o 4 dny později. Z provedení dokazování je zřejmé, že závaznost stanoveného termínu dodání byla ve smlouvě zdůrazněna s tím, že žalovaný jako objednatel je oprávněn veškeré vícenáklady a sankce přeúčtovat v plné výši žalobci jako přepravci. Žalovaný pak v řízení prokázal, že v přímé příčinné souvislosti s porušením předm. přepravní smlouvy ze strany žalobce, a to překročením dodací lhůty uhradil svému smluvnímu partnerovi společnosti Svoboda Press s.r.o. sankci v částce 2.100,-EUR, když uvedené společnosti tato částka byla vyúčtována jejím smluvním partnerem spol. Artko AS, představující smluvní sankci ve výši paušální částky 500,-EUR za každý den prodlení, tj. 2000,-EUR + 100,-EUR jako smluvní úrok z prodlení. Dle názoru odvolacího soudu s ohledem na shora cit. smluvní ujednání mezi účastníky tyto skutkové závěry dostatečně prokazují podstatné skutečnosti vztahující se k uplatněnému nároku žalovaného z titulu náhrady škody resp. přeúčtování uhrazené sankce, aniž by bylo třeba podrobně zkoumat předchozí řetězec úhrad či smluvních ujednání mezi zúčastněnými norskými společnostmi, jak namítal v odvolání žalobce. Soud I. stupně rovněž správně aplikoval na danou věc příslušná ustanovení Úmluvy CMR a vyvodil při svém rozhodování správné právní závěry, odvolací soud proto na právní analýzu napadeného rozsudku pro stručnost odkazuje. K odvolacím námitkám je třeba dále konstatovat, že žalovanému v důsledku porušení smluvních povinností ze strany žalobce vznikla škoda v uvedené výši, kterou žalovaný oprávněně započtl proti pohledávce žalobce, není přitom relevantní, že pohledávka se týkala jiných přepravních smluv. Pro posouzení vznesení obrany žalovaného rovněž není podstatné, zda k započtení došlo na základě jednostranného písemného zápočtu žalovaného či v rámci procesní námitky započtení, řádně vznesené žalovaným na čl. 46 jako obrana podle ust. § 98 o.s.ř.

Odvolací soud proto dospěl k závěru, že pokud soud I. stupně na základě obrany žalovaného žalobu ve výroku II. zamítnul do částky 1.970,-EUR, rozhodnutí je věcně správné a napadený rozsudek v této části podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil. Soud I. stupně však pochybil, pokud žalobci nad rámec přisouzených úroků z prodlení ve výroku I. žádné další úroky z prodlení nepřiznal. Žalobce v petitu žaloby požadoval zákonný úrok z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 1.920,-EUR od 8.1.2011 do zaplacení, z částky 1.920,-EUR od 26.1.2011 do 29.3. 2011 a z částky 180 EUR od 30.3.2011 do zaplacení. Na základě shora uvedených závěrů a námitky započtení je zjevné, že žalovaný byl v prodlení s úhradou faktury č.1505 znějící na částku 1.920,-EUR /splatné 7.1.2011/ od 8.1.2011 do 29.3.2011 a s úhradou faktury č. 1583 znějící na částku 1.920 EUR /splatné 25.1.2011/ byl v prodlení od 26.1.2011 do 29.3.2011, přičemž data splatnosti uvedených faktur nebyla v řízení účastníky zpochybňována. S ohledem na částečné přisouzení úroků z prodlení z částky 130 EUR ve vztahu k první faktuře, proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku týkající se příslušenství podle ust. § 220/1 o.s.ř. částečně změnil jak ve výroku shora uvedeno.

Odvolací soud potvrdil rozsudek soudu I. stupně jako správný i ve výroku III. o nákladech řízení, neboť částečná změna týkající se příslušenství na vyčíslení poměrné náhrady nákladů řízení nemá žádný vliv. Žalovaný měl v řízení v převážné části úspěch, náleží mu proto podle ust. § 142/2 o.s.ř. po odečtení neúspěchu poměrná část náhrady nákladů řízení. Z obsahu spisu vyplývá, že náklady za právní zastoupení žalovaného za řízení před soudem I. stupně se sestávají dle vyhl.č. 177/1996 Sb. z odměny za 6 úkonů právní služby / převzetí a příprava zastoupení, dvě písemná podání k soudu ze dne 6.8.2012 a 31.1.2013 a za účast právního zástupce na třech jednáních před soudem dne 26.3.2013, dne 29.4.2013 a dne 11.6.2013/, dále dle § 13 vyhlášky ze šesti rež. paušálů po 300,-Kč. Pokud tedy soud I. stupně přiznal žalovanému za 6 úkonů právní služby po odečtení neúspěchu poměrnou část náhrady nákladů za právní zastoupení, je jeho rozhodnutí věcně správné. V této souvislosti odvolací soud konstatuje, že námitku žalobce vztahující se k počtu jednání resp. „zbytečných průtahů“ ve vztahu k účelně vynaloženým nákladům žalovaného neshledal s odkazem na ust. § 11 odst.1 písm.g) vyhlášky jako případnou.

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 142/3 o.s.ř. ve spojení s ust. § 224/1 o.s.ř., neboť žalovaný měl v odvolacím řízení neúspěch v poměrně nepatrné části. Žalovanému byla dle vyhl.č. 177/1996 Sb. přiznána odměna za právní zastoupení za 2 úkony právní služby po 3.140,-Kč / vyčíslené z tarifní hodnoty 50.924, 50 Kč /, a to za písemné vyjádření k odvolání a účast na jednání před odvolacím soudem, dále za 2 rež. paušály po 300,-Kč plus 21% DPH v částce 1.444,80 Kč, celkem tedy k náhradě 8.324,80 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, při splnění podmínek uvedených v ustanovení § 236 až § 239 o.s.ř., Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 4.

V Praze dne 13.listopadu 2013

JUDr. Helena Nebesařová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Veronika Vyhnánková